

Een bodedienst die uitpakte

Jubileumboek

ter gelegenheid van het 70-jarig bestaan van
'Bert Ooms Verhuis- en Expeditiebedrijf B.V.'
op 4 december 1992.

 ERKENDE
VERHUIZERS

EEN BODEDIENST DIE UITPAKTE

Jubileumboek
ter gelegenheid van het 70-jarig bestaan van
'Bert Ooms Verhuis- en Expeditiebedrijf B.V.'
op 4 december 1992.

Deel van het wagenpark van Bert Ooms BV anno 1992.

COLOFON

De uitgave van dit boekje werd mede mogelijk gemaakt door de medewerking van de volgende leden van de Industrie- en Bedrijvengroep Purmerend (IBG):

teksten en samenstelling:

Bert Ooms senior en Thijs Burrie, journalist/ tekstschrijver te Purmerend.

fotografie:

familie Ooms en Silvia Burrie, fotojournaliste te Purmerend.

drukwerk en adviezen:

Dick Rijser, Drukkerij Rijser B.V., Purmerend.

bindwerk en adviezen:

Joop ten Klei, J.A. ten Klei & Zonen B.V., Purmerend.

**Dit boekwerkje bieden wij U graag aan ter gelegenheid van
het 70-jarig bestaan van ons bedrijf!**

Directie 'Bert Ooms Verhuis- en Expeditiebedrijf B.V.'

VOORWOORD

Omdat er ook in deze tijd nog mensen te vinden zijn die offers willen brengen voor het bereiken van een ideaal, draag ik dit boekwerkje op aan mijn levenskameraad, vriendin en echtgenote Henny.

De wijze waarop zij mij immer heeft gesteund en geholpen is zonder meer uniek te noemen. Samen met onze kinderen hebben wij de laatste jaren aan de verdere uitbouw van ons bedrijf mogen werken.

Aan die periode komt langzaam maar zeker een einde, maar we zien erop terug met veel plezier en gepaste trots.

Wij wensen de nieuwe directie van ons bedrijf hetzelfde plezier en evenveel voldoening toe, als wij zelf altijd hebben ervaren. Ook onze kinderen, die het roer hebben overgenomen, zullen zeker niet voor tegenslagen gespaard blijven, maar de echte goede ondernemers worden gevormd door tegenslagen en niet door voorspoed!

december 1992

Bert Ooms senior

*Familie Ooms voor het bedrijfspand aan de Purmerweg 13.
v.l.n.r. Bert Ooms junior, Bert Ooms senior, mevrouw Henny Ooms,
dochter Hanny, Willem Ooms.*

INHOUD

INLEIDING	pag. 5	HOOFDSTUK 7: DE SIXTIES	pag. 17
eerlijk beroep keihard werken		eerste verhuissopdracht nare traditie nooit met dozen! jaloezie	
HOOFDSTUK 1: DROMEN EN PLANNEN	pag. 6	HOOFDSTUK 8: DE SEVENTIES	pag. 20
de eerste werkdag geen retourvracht barre tocht		een nieuwe stek op één na de beste andere mentaliteit hartelijke contacten trouwen met de verhuisswagen met Jantje Peters naar Italië	
HOOFDSTUK 2: ROSSENAAR VERHUIST ZICHZELF	pag. 8	HOOFDSTUK 9: DE TACHTIGER JAREN	pag. 25
Ford-A vrachtwagen		bedrijfsverhuizingen 60-jarig jubileum eigenwijs pand van Snickers vernieuwing en succes strijd en gesjoemel	
HOOFDSTUK 3: DE DERTIGER JAREN	pag. 9	HOOFDSTUK 10: OOMS ALS BESTUURDER	pag. 29
Café De Smoeshaan altijd weer sleutelen		IBG-prijs	
HOOFDSTUK 4: DE VEERTIGER JAREN	pag. 11	HOOFDSTUK 11: BERT OOMS BV ANNO 1992	pag. 30
strooptochten van bakfiets tot schuit vrachtrijder wordt schipper flinke ruzie schrik in de benen benaauwd avontuur		Ooms haalt de pers	
HOOFDSTUK 5: DE BEVRIJDING	pag. 14	TENSLLOTTE...	pag. 31
één luie stoel		BERT OOMS VERHUIS- EN EXPEDITIEBEDRIJF B.V.	
HOOFDSTUK 6: DE FIFTIES	pag. 16	nadere gegevens:	pag. 32
grote klap frisse nieuwe start			

INLEIDING

De in 1895 geboren Cornelis Rossenaar, grondlegger van Ooms Verhuis- en Transportbedrijf, is altijd een voorbeeld geweest voor zijn stiefzoon Bert Ooms sr. De oud-IBG voorzitter (Industrie- en Bedrijven Groep te Purmerend) praat met ontzag en bewondering over zijn stiefvader, die hem heeft geleerd wat hard en eerlijk werken is.

Ooms eigen vader overleed al in 1938, toen Bert nog maar 6 jaar jong was. Het was een ingrijpende gebeurtenis in zijn nog jonge leven. De verhalen over vroeger zijn er in overvloed en Bert sr. vertelt ze in dit boekwerkje met veel plezier: "Vader Rossenaar was een strenge en gedisciplineerde man. Streng voor anderen, maar ook voor zichzelf. Als hij een afspraak maakte, was dat voor hem heilig, al moest de tent ervoor ondersteboven. Zo zijn ook wij grootgebracht", zegt Bert senior. Rossenaar stelde niet alleen hoge eisen aan anderen, maar vooral aan zichzelf: "Ik ben er door die houding beslist niet slechter op geworden", aldus Bert Ooms anno 1992. Volgens zijn vrouw Henny Ooms-Konijn bezit Bert veel eigenschappen van zijn stiefvader en is hij even consequent, maar ook rechtlijnig en soms zelfs flink eigenwijs.

EERLIJK BEROEP

Rossenaar bezat een hart van goud. Hij zorgde goed voor zijn oude vader en bracht hem zondags trouw het voor die tijd fikse bedrag van fl 2,50. "Ik weet wat de man voor offers heeft moeten brengen en ik heb met eigen ogen gezien wat hij met zijn lijf heeft verricht om zijn gezin te eten te geven", vertelt Ooms. U leest in dit werkje soms ongelofelijke ervaringen van een beginnend ondernemer, maar ook heel herkenbare momenten, waarin een zakenman knokt voor het voortbestaan in een moeilijke tijd. De in 1895 geboren grondlegger van "Ooms BV" Cornelis Rossenaar bereikte de respectabele leeftijd van 77 jaar, zodat hij nog 12 jaar van zijn welverdiende pensioen heeft mogen genieten. Bert Ooms trekt graag een vergelijking met de verhuizerij van tegenwoordig: "Een zwaar, maar eerlijk beroep, waarbij je toch met allerlei zware spullen op je 'bult' loopt te sjouwen". Desondanks is het volgens Ooms een gezond vak, waarbij het ziekteverzuim opvallend

laag is: "Het gezond buiten zijn doet een mens goed en ik heb vele verhuizers gekend die heel oud zijn geworden", merkt hij op.

KEIHARD WERKEN

Dit jubileumboekje beschrijft de periodes van voor- en tegenspoed van een bedrijf dat heden-ten-dage is uitgegroeid tot een modern verhuis- en transportbedrijf, van een omvang en een allure die ermogen zijn. U neemt kennis van een boeiend stukje geschiedenis van Purmerend en de regio Waterland, verpakt met luchtige- of ontroerende anekdotes en grappige voorvallen. Grondlegger Cornelis Rossenaar heeft sinds 4 december 1922 de toon gezet voor de bedrijfsfilosofie en Bert Ooms senior heeft hem daarin trouw nagevolgd: "Keihard werken, op een eerlijke manier en met respect voor de ander". Ook de kinderen van Ooms, die de touwtjes sinds enkele jaren geleden in handen kregen, hebben deze boodschap van hun vader goed begrepen! In dit boekje leest U de boeiende belevenissen en gebeurtenissen van een familiebedrijf dat, met alle ups- en downs, toch uitgroeide van een bodedienst met paard- en wagen, handkar, bakfiets of transportfiets tot een modern verhuis- en transportbedrijf om trots op te zijn: Met recht mag gezegd worden: **"Een bodedienst, die uitpakte!"**

Bert Ooms senior heeft de transportfiets nog aan den lijve meegemaakt.

HOOFDSTUK I DROMEN EN PLANNEN

November 1922: Het regende ouderwets en het was winderig. Kortom: een echte Hollandse herfst. De winter stond voor de deur, maar een harde werker liet zich daar niet door uit het veld slaan. Een jonge vent, Cornelis Rossenaar genaamd, had plannen. Grote plannen! Hij droomde al jaren van een eigen bedrijf. Op 4 december, zo bewijst de notariële akte, werd deze droom eindelijk werkelijkheid.

Cors vader had zijn zoon al vroeg vertrouwd gemaakt met paarden, want pa was koetsier bij de stal van Hotel Stermans (Thans Bellevue aan het Tramplein). Bovendien had Cornelis zijn diensttijd doorgebracht bij het regiment der Huzaren. Met paarden kon hij dus uitstekend overweg. Een speling van het lot zou veel later (in 1952) ook Cornelis' stiefzoon Bert Ooms doen belanden bij hetzelfde "Regiment der Huzaren van Boreel" in de Prins Willem III-Kazerne te Amersfoort. Het wonder was compleet toen Bert Ooms, net als zijn stiefvader, gelegeerd werd op kamer 196: "Pa vond dat natuurlijk schitterend", vertelt Bert Ooms nu enthousiast.

De jonge Rossenaar had al vroeg geleerd wat hard werken was als bootwerker, stuwer, lader en lossier bij de Hollandse Stoombootmaatschappij in Amsterdam, de stad waar hij later zijn vrouw Anna zou leren kennen. Cornelis wilde graag, net als zijn oudste broer Christiaan, een eigen bodedienst exploiteren. Christiaan boerde goed met zijn bodedienst Purmerend-Zaandam en hij was dan ook het grote voorbeeld. Cor toog naar Purmerend om een huurwoning te zoeken en om voorbereidingen te treffen voor de start van zijn eigen bedrijf. Met de 500 van vader geleende guldens kocht hij de korte tijd eerder begonnen bodedienst Purmerend-Alkmaar v.v. van Gerrit Conijn. Hij liet de overdracht notarieel vastleggen en op 4 december 1922 ging hiermee een van zijn liefste wensen, een eigen bodedienst Purmerend-Alkmaar v.v., in vervulling. De 27-jarige jongeling zag de toekomst met vertrouwen tegemoet: "Hij zou de wereld wel eens laten zien wat hij kon". Zijn paard en wagen kon Cornelis voor de somma van een hele gulden per week stallen bij de uitspanning van Piet Heiloo aan de Koestraat, de plaats waar tegenwoordig het WEC en de HEMA zijn verzezen.

DE EERSTE WERKDAG

In de vroege ochtend (vijf uur) ging Cornelis die eerste dag per fiets op pad, van zijn toenmalige woonplaats Nieuwendam (nu Amsterdam-Noord) naar Purmerend. Het was koud en er zat sneeuw in de lucht. Om 7 uur arriveerde Cornelis in Purmerend. Bij binnenkomst van de warme paardenstal spitste zijn viervoeter al de oren. Het bleek dat het dier de goede verzorging van de voorgaande dagen had gewaardeerd. De leerschool bij de huzaren in Veghel was van pas gekomen en Cornelis had het dier voor zich gewonnen. De jonge ondernemer ging op weg naar zijn eerste klanten en hij zette koers naar Middenbeemster. De wegdekplanken van de Beemsterbrug rammelden toen Cornelis met zijn span over de brug reed. Bij een grote boerderij stond een krant voor de ruiten ten teken dat de bewoners een opdracht hadden voor de bodedienst en de jonge Rossenaar nam zijn eerste boodschappendienst aan. "Het was in die jaren heel gewoon dat een bodedienst ook boodschappen in de grote stad deed voor zijn klanten. Er werd tenslotte voor betaald", licht Bert Ooms senior toe. Levensmiddelen, textielwaren en vele andere artikelen stonden dikwijls op het boodschappenlijstje en soms moest Cor zelfs voor een boerin een 'nachtspiegel' aankopen. De krant of kaart voor de ramen of een rode melkbus voor de deur waren veel voorkomende tekens dat de bode een klant had met een opdracht.

GEEN RETOURVRACHT

Op weg naar het dorp Middenbeemster bedacht Cornelis dat hij wel eens even kon stoppen bij de stalhouderij van Cor Kooi. Daar had hij immers vroeger als jongmaatje nog gewerkt en veel met

de NZH-stoomtram aangevoerde goederen per handkar in de omgeving afgeleverd. Zo gezegd, zo gedaan! Cornelis zette zijn paard met de haverzak aan het hek vast en ging naar binnen. De begroeting was allerhartelijkst. De stalhouderij zou later als 'agent' een van de vaste aanspreekpunten worden, waar klanten hun opdrachten konden doorgeven en pakjes/boodschappen afgeven. Rossenaar ging welgemoed verder op zijn tocht de polder door. Via Westbeemster en Schermerhorn, waar hij een tussenstop maakte om het paard te verzorgen, kwam hij tenslotte aan in Alkmaar. Cor meldde zich bij de plaatselijke kroegbaas Jan Burgering en vroeg hem voortaan zijn 'bestelhuis' te worden. Ze kwamen snel tot een accoord. In de omgeving ging hij nog snel enkele bedrijven af om te kijken of er misschien een retourvracht was voor nu of in de toekomst. Het geluk lachte hem echter die eerste keer nog

Een rekening uit de begintijd van Corn. Rossenaar.

Expeditie Corn. Rossenaar	
DAGELUKSE AUTODIENST PURMEREND-BEEMSTER-ALKMAAR VIA SCHERMERHORN-STOMPETOEN	
Bestelhuizen: PURMEREND Achterdijk 18 Tel. K 2990-553 ALKMAAR Jonker - Dijk 17 Tel. K 2200-3382	PURMEREND, 19
REKENING voor	
te van CORN. ROSSENAAR	
GIRO 480251	Zegel 1 0 1 5
SINDS 1922	SINDS 1922
OUDSTE BODEDIENST PURMEREND-ALKMAAR	

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

"Verhuizen is meer dan alleen maar spullen brengen van A naar B. Je hebt vaak veel contact met de mensen en dan kun je ook beter je werk doen", vertelt Bert Ooms senior. Verhuizen is voor hem nog steeds een mooi vak, waarbij de grappige- en ernstige voorvallen elkaar opvolgen en waar emoties vaak niet uitblijven. "De mensen zitten op zo'n moment ook vaak flink in de zenuwen en ze moeten overal tegelijk aan denken. Je bent dan dikwijls behalve verhuizer ook nog sociaal werker. Je moet de mensen op hun gemak stellen, want je moet wel bedenken dat je van het ene moment op het andere in het privéleven van iemand binnenstapt", licht Ooms toe. Bij een goed contact kan een ploeg volgens Ooms 'niet meer stuk' bij de klant. Bert Ooms vertelt graag de vele 'voorvallen met een lach en een traan...'

niet direct toe, dus keerde hij noodgedwongen zonder retourlading huiswaards. Cornelis Rossenaar was echter een stevige doorzetter, een eigenschap die hem ook later nog vaak van pas zou komen. De volgende dag kreeg Rossenaar wel een vrachtje uit Alkmaar, hetgeen hem 'de lieve som' van 15 centen opleverde.

BARRE TOCHT

In Schermerhorn aangekomen begon het al te schemeren en de carbid-lantaarn op de wagen werd ontstoken. Het tweede deel van de tocht was helemaal bar en boos, want het begon ook nog flink te sneeuwen. Zijn paard kreeg het zwaar te verduren en Cornelis besloot uiteindelijk maar om naast zijn edele viervoeter te gaan lopen om het dier moed in te spreken en de last te verminderen. Eindelijk doemde Purmerend op en spoedig daarna kon hij zijn paard en wagen stallen. Cor had echter nog een flinke tocht van vijftien kilometer op zijn 'stalen ros' voor de boeg naar Nieuwendam, waar zijn jonge gezin hem opwachtte. In hetzelfde jaar 1922 was in huize Rossenaar de tweeling Ko en Anna geboren. In de late avond arriveerde hij er moe maar voldaan en kon hij zijn vrouw vertellen over de belevenissen van de allereerste dag als eigen baas.

HOOFDSTUK 2 ROSSENAAR VERHUIST ZICHZELF...

In het voorjaar van 1923 lukte het Cornelis een huis te huren aan de Kanaalkade in Purmerend. Het was een zogenoemde bovenwoning met een schitterend uitzicht op het Noordhollands Kanaal en vooral op dat gedeelte wat ook nu nog "De KOM" wordt genoemd. De bodedienst reed drie keer per week, zodat Rossenaar wel een dagje kon vrijnemen om zijn gezin te verhuizen...

In de vroege ochtenduren stapte Cor weer op de fiets naar Purmerend om zijn paard en wagen op te halen. Toen in Nieuwendam alles was opgeladen voor de verhuizing, volgde de laatste rit van Nieuwendam naar Purmerend.

Zijn vrouw en de tweeling Ko en Annie volgden hem per stoomtram van Amsterdam naar Purmerend. Het gezin Rossenaar zou voortaan in de marktstad blijven wonen. Cornelis Rossenaar zwogde enkele jaren door om een beetje beleg op zijn boterham te verdienen en al snel ging het beter met de bodedienst. Hij was geliefd bij de klanten, vooral door het strikt naleven van afspraken en de goede uitvoering van de opdrachten. Zijn tweeling Ko en Annie mochten op zondagochtend vaak mee naar de stal van Piet Heiloo aan de Koestraat om het paard te helpen voeren. Het was een feest voor de kleine 'koters', te meer omdat ze hun vader de rest van de week nauwelijks zagen.

Als Cornelis Rossenaar zo nu en dan een heuse vrachtwagen zag rijden, begon zijn bloed sneller te stromen. Hij bedacht hoe geweldig het moest zijn om met een vrachtwagen zijn bodedienst te rijden. Na vijf jaar ploeteren was in 1927 de spaarpot vol genoeg om een eigen wagen aan te schaffen. Cor reed als een vorst met zijn eerste T-Ford tussen Purmerend en Alkmaar.

Het ging de jonge ondernemer voor de wind en het klantenbestand groeide gestaag. In die jaren werden veel landbouwcorporaties opgericht en Rossenaar zorgde dat de vele boeren uit de Beemsterpolder vanaf Alkmaar voldoende zaden, kunstmest en gereedschappen kregen. Ook van de lokale ambachtelijke bedrijven zoals schilders, smederijen, fietsenmakers kreeg hij menige opdracht. Vrijwel niemand beschikte nog over een telefoonaansluiting en ook Rossenaar zou pas

rond 1946 telefoon krijgen. De bodedienst nam in die tijd daarom nog op de heenreis de orders op, terwijl de goederen op de terugreis werden afgeleverd.

FORD-A VRACHTWAGEN

Het werk nam toe en spoedig kon Cornelis het niet meer redden met zijn T-Fordje. In 1929 kocht de jonge ondernemer een heuse Ford-A vrachtwagen. Het T-Fordje ging naar jongere broer Antoon, die ermee vanaf Edam een bodedienst naar Alkmaar ging rijden.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Een verhuizer krijgt ook met heel verdrietige omstandigheden te maken. "Als een partner is overleden sla je toch wel een belangrijke bladzijde om in je leven". vindt Bert Ooms. Hij herinnert zich de oude vrouw die, na het overlijden van haar man en na 35 jaar woonachtig te zijn geweest in de Amsterdamse Kinkerbuurt, uiteindelijk moet verhuizen naar Wheermolen in Purmerend. "Dat geeft natuurlijk de nodige emoties en als het effe kan moet je daar iets mee doen. We hebben daar weliswaar niet voor geleerd, maar laten het recht uit ons hart komen". Een schitterende antieke kast, die in al die jaren nooit van zijn plaats was geweest, werd door de mannen van Ooms met veel zorg gedemonteerd, verhuist en weer in elkaar gezet. Na afloop van de succesvolle verhuizing kreeg Bert Ooms onder het eten een telefoontje van de verontruste dame dat ze haar kast niet meer open kon krijgen. Bert hield zijn woord dat zijn bedrijf een goed service en nazorg verleent. Hij moest er wel 16 keer voor naar de vrouw toe om de oude kast uiteindelijk op de juiste wijze te stellen. De klant was echter zeer tevreden...

HOOFDSTUK 3 DE DERTIGER JAREN

De jaren dertig werden, door de slechte economische ontwikkelingen, ook voor Cornelis Rossenaar een zware tijd. Een eenvoudige vrachtrijder schonk er echter weinig aandacht aan en werkte hard door om zijn kansen te benutten...

Cornelis zou in 1933 worden getroffen door een persoonlijke ramp: Hij moest het verlies van zijn vrouw Anna verwerken. De jonge ondernemer, die met twee zoons en een dochter achterbleef, was er totaal kapot van. Hij wist geen andere oplossing dan zich met een hart vol verdriet nog meer op zijn werk te storten. Enkele achtereenvolgende huishoudsters moesten de zaken thuis voor hun rekening nemen. Pas in 1948 zou hij hertrouwen met zijn laatste huishoudster Christina Meulenbroek, de moeder van Bert Ooms. Rossenaar liep al enkele jaren rond met plannen om een sneldienst te beginnen met als hoofdbestemming Rotterdam, een stad die ook toen al bij iedere ondernemer tot de verbeelding sprak. Woorden zoals 'marketing' moesten nog worden uitgevonden, maar Rossenaar had al wel opgemerkt dat veel goederen uit Rotterdam en andere plaatsen op de route, via Alkmaar richting Purmerend en Waterland gingen.

In 1934 kocht Cornelis, ondanks de recessie, bij Willem Zijp te Purmerend een Ford-truck, voorzien van een z.g. V-acht motor.

"We kochten toen een Ford met zeven banden", zou Cornelis later vaak vertellen. Het betekende dat de truck ook in het rijke bezit was van een reserveband. Lang niet iedereen was in staat om zo'n duur reservewiel erbij te kopen. Als het buitenste wiel er onverhoopt zou aflopen, kon men immers op het binnenste nog wel thuiskomen... In de wagenmakerij van de familie Wiedijk te Zuidoostrbeemster (thans Cor Dijt Renault) kreeg de nieuwe aanwinst een degelijke houten laadbak. Vanaf deze dag werd de truck ingezet op de nieuwe lijn- en bodedienst Purmerend-Edam-Zaanstreek-Haarlem-Leiden-Den Haag-Delft-Schiedam-Rotterdam. Het was de start van de Noord-Holland-Express van Cornelis Rossenaar, een eenvoudige- maar hard werkende jongen uit Purmerend.

Het ouderlijk huis op de Achterdijk 18 in Purmerend.

CAFÉ DE SMOESHAAN

Vele bekende bedrijven, die nog steeds bij de echte Purmerendse of Waterlandse huisgezinnen bekend zijn, behoorden tot zijn klantenkring. Zijn wagen vertrok dagelijks om klokke zeven over de smalle binnenwegen, om pas laat in de avond terug te keren uit Rotterdam. Tegenwoordig zou het een bijna onmogelijke opgave zijn. De dienst floreerde, maar er moest keihard voor worden geknokt.

In de tweede helft van de dertiger jaren kocht Rossenaar van kaashandelaar Jan de Bezemer een eigen bedrijfspand op de Achterdijk 18 in

ONTVANGEN van _____

de Somma van _____

voor het vervoer volgens ingeleverde Nota over _____
verhoogd met incassokosten.

PURMEREND. 19 _____

Zegge f _____

De dienst Purmerend-Rotterdam. Een originele kwitantie getuigt nog van die tijd.

Purmerend. Het kostte hem de lieve som van fl 4500,00. Veel Purmerenders weten dat zich in het pand tegenwoordig Café-Bar De Smoeshaan bevindt.

ALTIJD WEER SLEUTELLEN

In 1937 was de Ford-V8-truck aan vervanging toe. Een voor die tijd hypermoderne Bedford-truck, voorzien van dieselmotor, mocht de taken overnemen. Het gebruik bleek echter één brok ellende te worden. Het was in die tijd nog niet bekend dat een dieselmotor in een benzine-chassis onmogelijk goed kon functioneren. Door het gerammel en gestamp bleef geen moertje in de wagen vastzitten en een vlotte start in de ochtend

was daarom slechts ijdele hoop. De Ford uit 1929, die nog trouw diende, moest de Bedford elke morgen aantrekken. Monteur Jaap Groothuizen, van Garage Ruis op de Koemarkt, die de service-beurten verzorgde, moest elke zaterdag weer intensief sleutelen aan de Bedford.

Het lijkt nog steeds een wonder hoe de Purmerendse vervoersondernemer het in die moeilijke tijden heeft kunnen volhouden, vooral als we bedenken dat een rit Purmerend-Rotterdam v.v. de 'geweldige som' van fl 15,00 opbracht. De benzine kostte echter ook niet veel meer dan twee centen per liter en een chauffeur voor 75 ! uur per week was met een bedrag van slechts fl 22,50 per week niet slecht betaald.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER... voorvallen met een lach en een traan

Een onderwijzeres van een van de lagere scholen in Purmerend, wilde verhuizen van een flat zonder naar een flat met liften. De kinderen in haar klas mochten tijdens de tekenles een verhuiskaart voor haar ontwerpen. Na afloop bleek dat 29 van de 36 kinderen in haar klas op de tekening van een verhuishuis de naam "BERT OOMS" hadden geschreven. Voor we het wisten was de order al binnen.

HOOFDSTUK 4 DE VEERTIGER JAREN

In mei 1940 kwam aan het hele Purmerend-Rotterdam avontuur abrupt een gedwongen einde. De Duitse bezetter vorderde de wagen en de dienst werd noodgedwongen opgeheven. Rossenaar zette met de overgebleven Ford uit 1929 de bodedienst Purmerend-Alkmaar v.v. drie keer per week voort.

Bert Ooms kwam op 10-jarige leeftijd met zijn moeder uit Zutphen naar Purmerend, waar moeder als inwonend huishoudster bij Rossenaar ging werken. Later bloeide er iets moois tussen de twee en een huwelijk volgde in 1948. Bert vond het prachtig, want hij was gek van auto's en alles wat met deze 'eindeloze wereld der techniek' te maken had. De eerste jaren van de Tweede Wereldoorlog was het nog mogelijk om benzine te kopen, maar dat verliep tijdens de Duitse bezetting steeds moeilijker. Van gasgeneratoren was Cornelis (naar later bleek terecht) niet erg gecharmeerd. In 1942/43 moest hij dan ook wekelijks twee keer per fiets naar Wormer rijden om 'zwarte benzine' (clandestien vanwege verbod door de bezetter) te kopen.

STROOPTOCHTEN

In de ondernemerswereld, waarin ook Cornelis vertoefde, ging het intussen steeds slechter. Rossenaar weigerde echter om bij de pakken neer te gaan zitten. Begin 1942 verbouwde en verbeterde hij zijn woning nog alsof er niets aan de hand was. Ondanks benzine-rantsoenering, vergunningenstelsels en dergelijke werkte Cornelis in zijn bedrijf zo goed en zo kwaad als het ging gewoon door. De Duitse voorraden slonken en de bezetters gingen steeds meer op strooptocht. Ze vorderden alles wat denkbaar was: van levensmiddelen, tot boten, auto's, banden en fietsen toe.

De oude Ford van Rossenaar was vanwege de versleten banden in de garage aan de Achterdijk gestald. De Duitsers zijn meerdere keren geweest om te kijken of ze nog iets met het voertuig konden beginnen, maar telkens werd de Ford als 'te oud' bestempeld. Kennelijk ontbrak het de bezetter aan de benodigde onderdelen en banden

om de wagen nog te kunnen gebruiken. Cornelis Rossenaar was er uiteraard niet rouwig om.

VAN BAKFIETS TOT SCHUIT

Rond die tijd moet de bezetter ook hebben besloten om de polder De Beemster onder water te zetten (inunderen) en de inundatiesluizen aan de Zuid-dijk bij het Noordhollands Kanaal in werking te stellen. Gelukkig bleef de waterhoogte beperkt en konden de bewoners van de polder in hun huizen blijven wonen. De weilanden en landerijen waren echter met een flinke laag water bedekt. Cornelis Rossenaar besloot destijds met zijn broer Antoon uit Edam mee te rijden op een met twee paarden bespannen wagen. De samenwerking duurde echter niet lang omdat de broers het maar matig met elkaar konden vinden.

Cornelis Rossenaar stapte over naar de transport-fiets en naar de bakfiets, maar hij kwam al na enkele dagen tot de conclusie dat die vervoermiddelen te weinig laadvermogen hebben. Opgeven kwam desondanks in het woordenboek van Cornelis Rossenaar niet voor en de stoere vrachtrijder besloot uiteindelijk rond 1943 om een schuit te huren bij Cor Lust in Alkmaar om zo als vrachtschipper de kost te gaan verdienen.

VRACHTRIJDERS WORDT SCHIPPER

De schuit, ook wel vlet genoemd, had een laadvermogen van tien ton en dus waren alle capaciteitsproblemen meteen opgelost. Cornelis Rossenaar gooide het op een accoordje met sleepbootschipper Piet de Boer die wekelijks de dekschuiten met het Alkmaarse stadsvuilnis naar het Ilperveld afvoerde. Rossenaar kon aanpakken en met de sleep kwam de schuit van de Purmerendse ondernemer voor het eerst thuis.

waar hij aan de Achterdijk kon afmeren. Rossenaar haalde bij zijn zwager, die aannemer was, een paal (ook wel juffer genoemd) en zette deze in de mastkoker van de vlet. "Nu nog een zeil eraan en de schuit kan op de wind gaan varen", dacht Cornelis. Hij sloopte het achtersluitzeil van zijn oude Ford en bevestigde het vervolgens op een lat. Hij voorzag de mast bovenin van een katrol en zo werd spoedig het zeil gehesen. En...jawel, het werkte! Behalve natuurlijk bij tegenwind. Dan zat er niets anders op dan de schuit te trekken. Zo kwam het dat onze stoere vrachtrijder zeer vele malen de schuit met de kracht van zijn eigen lijf naar Purmerend moest trekken...

FLINKE RUZIE

Rossenaar voorzag zijn schuit met grote witte letters van de aanduiding 'VOEDSELVOORZIENING' om te voorkomen dat laag vliegende Engelse vliegtuigen zijn schuit onder vuur namen, zoals al eens (gelukkig zonder succes) was voorgevallen. Schipper Rossenaar had toen de vlet nog weten vast te leggen en hij zocht dekking tegen het mitrailleurgeweld aan de andere kant van de Polderdijk.

Een reis Purmerend-Alkmaar v.v. over het water duurde twee dagen, waarna de schipper en zijn familie de schuit nog moesten leegsjouwen. Een geladen schuit 's nachts onbeheerd laten liggen was zeker in die dagen niet verantwoord. Na een dag van zware arbeid was men uiteraard aan de

welverdiende rust toe. Een voor de Duitsers varende schipper die eens de afmeerpen van Rossenaar weghaalde om zijn eigen schuit aan af te meren, mocht dus niet op veel begrip van de Purmerendse ondernemer en zijn gezin rekenen. Het duurde niet lang of de met de vijand heulende schipper zag zijn schuit van de wallekant afzwaaien.

Een Duitse soldaat met geladen geweer moest de flink uit de hand gelopen ruzie beslechten, waarna de Rossenaars uiteindelijk het andere schip weer moesten vastleggen.

SCHRIK IN DE BENEN

De belhamels Jantje Rossenaar en Bertje Ooms uit het gezin Rossenaar gingen de volgende dag na schooltijd met grote broer Ko mee op de lege handkar om de uit Alkmaar afkomstige lading in Purmerend en omgeving te bezorgen. Het bleek geen ongevaarlijk karwei. Rijdend in de Breedstraat vanaf de Kaasmarkt, hoorden ze plotseling een geweldig lawaai en gegier. Broer Ko had echter de positieven snel bij elkaar en hij sleurde beide jongens van de handkar af het portiek in van Slagerij Koning, de plaats waar nu de supermarkt van Deen is gevestigd. Ze lagen nog maar net plat in dekking of een daverende knal volgde. Het bleek dat een bom was ingeslagen op het land van Koning aan de Overwheerse Polderdijk (nu de Gemeentelijke Kwekerij). Het drietal had de schrik goed in de benen en ze voelden zich pas weer veilig thuis op de Achterdijk.

BENAUWD AVONTUUR

Er waren in die nare oorlogstijd ook avontuurlijke voorvallen. Zo voeren Cornelis en zijn oudste zoon Ko eens op een vrijdagmiddag Alkmaar uit en na een stevige partij trekken langs het kanaal zouden ze bijna de Vlotbrug ter hoogte van Westgraftdijk passeren, toen ze een onder Duitse vlag varende sleepboot zagen aankomen, die er flink de gang in had. Kennelijk zag de Duitse schipper de Vlotbrug niet liggen en de Rossenaars vreesden dat hij dwars door de brug zou varen. Het lukte ze om de Duitser te waarschuwen, waardoor de brugwachter voldoende tijd kreeg om de brug alsnog te openen. De Duitse schipper toonde zijn dankbaarheid door een sleep

aan te bieden richting Purmerend. De Rossenaars merkten even later dat de bemanning een flinke slok op had, want de eerste verschijnselen van dronkenschap waren duidelijk. De Duitse schipper voer zo hard, dat hij de kleine schuit van Rossenaar bijna onder water trok. Ko reageerde opnieuw snel, sneed het touw door en voorkwam op deze wijze een ramp voor de Purmerendse schipper. Later zou men nog vaak lachen om het benauwde avontuur. Broer Ko presteerde het bij razzia's ook steeds weer om uit handen van de Duitsers te blijven. Hij was altijd van te voren van het onheil op de hoogte, kwam dan snel een boterham halen bij moeder op de Achterdijk en vluchtte vervolgens de polder in om later weer vrolijk boven water te komen.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Een mooie en gedenkwaardige verhuissopdracht kreeg Ooms van de bekende schrijver/artiest Dimitri Frenkel Frank, die woonachtig was in een boerderij op de hoek van de Nekkerweg en de Hobrederweg in de Beemster.

De familie Frenkel Frank verhuisde naar Den Haag. Het pakken en demonteren en laden kostte twee dagen, waarna de inboedel werd ingeladen in de grootste wagen op weg naar Den Haag.

Dimitri ging wonen op de Koninginnegracht 82 in Den Haag, recht tegenover het oude gebouw van de verzekeringsgigant Nationale Nederlanden. Op de eerste etage werd de woonkamer ingericht, de plaats waar ook de piano moest komen te staan. Boven in het pand werd een takel bevestigd om de piano naar de eerste verdieping te kunnen hijsen. Het was wel aan de mannen van Ooms toevertrouwd. Toen de piano aan de takel hing, begon echter die gekke Dimitri wild gebarend naar de overkant te roepen: "Als hij valt moeten jullie lekker betalen"! Hij wist dat Ooms bij de maatschappij was verzekerd.

Kort na de verhuizing schreef Dimitri een bedankbriefje voor de plezierige verzorging van de verhuizing. De brief prijkt nog steeds in het plakboek. In 1988 zou Dimitri Frenkel Frank plotseling overlijden. De familie Ooms had het gevoel een vriend van het bedrijf te hebben verloren.

Geachte heer Ooms,

Bedankt voor de soepel en aangename verhuizing met een bijzonder prettige ploeg.

De lamp is gekind en daar 25m dus verder geen problemen nu.

Kort na de verhuizing

Dimitri

HOOFDSTUK 5 DE BEVRIJDING

In mei 1945 kwam er gelukkig een einde aan de Tweede Wereldoorlog en zo kon Cornelis Rossenaar plannen maken om op zijn vijftigste levensjaar weer helemaal opnieuw te beginnen. Hij zorgde dat zijn oude A-Ford, die nog trouw in de garage op de Achterdijk stond te wachten, weer rijklaar gemaakt werd.

Cornelis duikelde twee nieuwe banden op en paste de wielmaat aan de achterzijde aan. Hoewel de voorbanden eigenlijk ook aan vervanging toe waren, moesten deze noodgedwongen nog maar even dienstdoen. Schilder Cor de Wit uit de Weeshuissteeg (de grondlegger van De Wit-Glas), tevens klant van Cornelis Rossenaar, kreeg de opdracht om de wagen van een nieuwe verflaag te voorzien.

In de tweede helft van 1945 was de bodedienst Purmerend-Beemster-Alkmaar v.v. weer in de oude glorie hersteld met de oude Ford als trouw vervoermiddel. Het vervoersaanbod nam snel toe na de jaren van uitbuiting door de bezetters. De goederen waren bijna niet aan te slepen en Rossenaar dacht al spoedig aan de aanschaf van een nieuwe wagen. Helaas waren vrachtwagens nog 'op de bon', maar na verscheidene bezoeken

aan de Rijksverkeersinspectie in Amsterdam kwam half oktober 1947 het verlossende bericht dat de Purmerendse ondernemer een vergunning kreeg voor de aanschaf van een nieuwe wagen. Tot zijn teleurstelling werd hem geen nieuwe Ford, maar 'slechts' een Chevrolet toegewezen. Ook de Purmerendse Ford-dealer Willem Zijp kon bij de Ford-fabrieken in Amsterdam geen Ford voor Cor lospeuteren en hij adviseerde hem uiteindelijk met spijt toch maar de Chevrolet te accepteren. Autobedrijf Jorritsma, toen gevestigd aan de Koestraat, leverde de nieuwe Chevrolet-Loadmaster met 6 cilinder benzinemotor. Het carrosseriebedrijf van de familie Jorritsma kreeg de opdracht om de wagen op te bouwen en de firma Mobron uit Purmerend zorgde voor het schilderwerk en de belettering. De totale aanschaf vergde het voor die tijd astronomische bedrag van fl 10.850,00!

EÉN LUIE STOEL

Bij het 25-jarig bestaan van het bedrijf van Cornelis Rossenaar stond een splinternieuwe wagen in aanbouw en de familie had alle reden voor een feestje. Cornelis besloot om verder te gaan moderniseren en hij schafte zijn eerste telefoon aan met het nummer 260. Bert Ooms senior herinnert zich heden-ten-dage nog goed hoe hij als tienertje voor vader de rekeningetjes mocht innen: "Vader hield van eerlijk zaken doen", vertelt Bert. "Hij had altijd een klein notitieboekje in zijn zak voor de bestellingen en sprak mondeling de prijs met de klant af. Dat was voldoende"! Ook het remboursboekje in zijn zak staat Ooms nog helder voor de geest. De bodedienst incasseerde namelijk ook geld voor zijn opdrachtgevers. De aparte bankrekening 'remboursementen' van het huidige bedrijf 'Ooms BV' stamt hier nog steeds van af. Bert Ooms senior vertelt: "Ik zie nog

helder voor me dat vader 's avonds thuiskwam. We hadden een tafel met stoelen eromheen en één luie stoel in de kamer. Die was natuurlijk voor vader".

De in 1948 'in dienst getreden' Chevrolet zou het volhouden tot het najaar van 1959, om pas daarna vervangen te worden. De wagen bleek 'een schot in de roos' te zijn geweest. Na alle jaren van ontberingen was eindelijk een periode van voor-spoed aangebroken. In 1948 vroeg Cornelis zijn toenmalige huishoudster/huisgenote Christina Meulenbroek (de moeder van Bert Ooms) ten huwelijk, waarna ook op het persoonlijk vlak het leven hem weer toelachte.

Toen Cornelis Rossenaar uiteindelijk, na 18 jaar trouwe dienst, zijn oude Fordje de deur uitdeed, ging er wel wat door hem heen. Bert Ooms vertelt:

"Hoe hard mijn vader ook was, ik weet zeker dat hij toen zijn zakdoek even nodig had. De oude wagen had hem immers door veel ellende heen-gesleept". Ooms zou later hetzelfde gevoel leren kennen toen hij zijn eerste trouwe verhuishagen de deur moest uitdoen.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Tijdens het laden van een verhuizing van Volendam naar Oosthuizen stonden twee Volendamse jongetjes geboeid toe te kijken hoe dekens de lading beschermden: "Ze doen er doeken om", constateerde de een. "Ja, dat is om 't warm te houden", antwoordde het andere jochie stellig. Zijn vriendje knikte begrijpend...

De Achterdijk in het begin van de vijftiger jaren met het water van De Where. De Chevrolet voor de bodedienst (links) en de Bedford (van de overname Van Gend en Loos). Met de motorbakfiets bracht Cornelis Rossenaar in Purmerend de boodschappen rond.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Bij een dame die van Purmerend naar Zeist ging verhuizen, moesten haar twee katten beslist meerijden. De verhuizers waren maar weinig enthousiast over twee katten in de cabine, dus werden de dieren keurig in de daarvoor speciaal bestemde mandjes achter in de wagen gezet. "Mevrouw, maakt U zich niet ongerust, want er kan ze niets gebeuren", kreeg de nerveuze klant geruststellend te horen. De mandjes waren immers goed gesloten en ook de wagen zat poidicht. In Zeist aangekomen deden de verhuizers heel voorzichtig de deuren open en...Ja hoor, beide katten weg! Na veel geroep van mevrouw kwamen de dieren uiteindelijk over de lading van voren uit de wagen gekropen. Ieder slaakte uiteraard een zucht van verlichting dat die r...katten weer terecht waren.

HOOFDSTUK 6 DE FIFTIES

Nederland moest na de oorlog opnieuw worden opgebouwd. Zo was het ook in Purmerend en Waterland. Cornelis gaf de bodedienst Alkmaar-Purmerend v.v. in die jaren opnieuw glans, samen met zoon Ko en met hulp van zijn nieuwe Chevrolet.

In het begin van de vijftiger jaren kwam het agentschap van Van Gend & Loos in Purmerend vrij, een zaak waar Rossenaar wel oren naar had. Ook een vrijwel nieuwe Bedford-vrachtwagen maakte deel uit van de deal en zo kwam het bedrijf van Rossenaar door keihard werken tot grotere groei en bloei. Het familiebedrijf verzorgde de aflevering in Waterland van via de spoorlijn uit het hele land aangeleverde goederen.

De jaren van harde arbeid gingen echter langzamerhand ook voor Cornelis Rossenaar tellen en op zijn 60e levensjaar (in 1955) besloot hij de Van Gend & Loos-afdeling weer af te stoten, om het onderdeel van zijn bedrijf onder te brengen bij een door zijn jongste zoon opgerichte firma. "Ik heb vader alleen maar gekend als een keiharde werker. Zelfs op zondag zat hij nog zijn administratie bij te werken", vertelt Bert Ooms senior anno 1992.

GROTE KLAP

In maart 1959 trad stiefzoon Bertje Ooms het bedrijf binnen, met de lang gekoesterde wens op een dag eigen baas te kunnen worden. Cornelis wilde ook zijn jongste (stief)zoon graag een kans geven en hij kwam daarom in aanmerking om te zijner tijd de bodedienst over te nemen. Met de nieuw aangeschafte vrachtwagen met aanhanger kon de jonge Bert op pad gaan. De eerste jaren deed de inmiddels opgerichte 'Firma Rossenaar en Ooms' veel vervoerswerk voor de toenmalige Rederij Van Swieten, die een geregelde dienst onderhield tussen Amsterdam en Maastricht.

In de nacht van 9 op 10 september kreeg de jonge Bert zijn eerste grote klap als ondernemer te verwerken, want de nieuwe vrachtwagen-combinatie verongelukte als gevolg van een klapband ter hoogte van het Noordbrabantse

plaatsje Best. Door veel hulpvaardige handen en een goede verzekering kreeg hij het echter voor elkaar om na enkele weken weer een nieuwe vrachtwagen op de weg te zetten, met een herstelde aanhanger. In de tussentijd ging het vervoer gewoon door met de tweede vrachtwagen, maar de verdiensten liepen uiteraard flink terug.

FRISSE NIEUWE START

De oude Chevrolet-bodewagen uit 1947 werd langzamerhand steeds slechter en de firma sloot een nieuwe aan te schaffen. De keus viel op een Renault-truckje. De firma Karhof en Zn te Purmerend bouwde een carrosserie erop en zo begon de bodedienst een geheel nieuwe start op de eerste november 1959.

Door de vele investeringen en door de tegenslag van het ongeluk, was 1959 een jaar, om wat betreft het resultaat maar snel te vergeten. Het jaar 1960 zou met een frisse nieuwe start veel veranderingen moeten brengen.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Bij een verhuizing van Purmerend naar Leerdam moest de verhuizer getuige zijn van veel verdriet toen de 16-jarige dochter afscheid moet nemen van haar hartsvriendin. "Dan ben je bijna in staat om alles weer uit te laden en te zeggen: blijven jullie alstjeblieft maar lekker in Purmerend wonen", vertelt Bert Ooms.

HOOFDSTUK 7 DE SIXTIES

In juni 1960 bereikte Cornelis Rossenaar de leeftijd van 65 jaar en hij maakte duidelijk met pensioen te willen gaan. Ieder begreep dat een periode van rust voor hem meer dan verdiend was. Desondanks zou Rossenaar ook later nog menigmaal de helpende hand bieden aan zijn bedrijf.

De leiding van het bedrijf was vanaf die dag echter in handen van de jongste stiefzoon Bert Ooms, die welgemutst de voor hem vrij onbekende wereld van het transport binnenstapte. Hij besloot in datzelfde jaar echter al weloverwogen met het transport te stoppen om zich verder te concentreren op de expeditiediensten Purmerend-Alkmaar v.v. De jonge Bert Ooms wierp zich 'met alles wat hij in huis had' op zijn werk en binnen twee jaar knokte hij zich uit de ellende.

De enthousiaste ondernemer wilde echter meer en hij werd spoedig gekozen tot bestuurslid van de vereniging die de lijn- en bodediensten in Alkmaar vormden en werkte enkele jaren mee aan de totstandkoming van het 'Alkmaars Vervoercentrum', dat op 29 april 1967 werd geopend. Toen steeds duidelijker werd dat Purmerend een echte groeistad zou worden, nam Bert Ooms het besluit met de 'verhuizerij' te beginnen. Ooms herinnert zich: "Vader deed voorheen wel eens een keer tussendoor een verhuizing, maar met deze tak van het bedrijf ben ik echt begonnen". De nieuwe bedrijfstak werd uiteindelijk een succes, maar het resultaat kostte ook deze keer weer bloed, zweet en tranen...

EERSTE VERHUISOPDRACHT

Na enkele jaren van flinke groei en voorspoed in de expeditie en het gelijktijdig verwerken van de teruggang door de invoering in 1961 van de vijfdaagse werkweek, zeiden twee belangrijke verladers in Alkmaar tegen de jonge Bert: "Prima gedaan Ooms, maar we gaan het voortaan zelf doen, want we hebben zelf een auto gekocht". Wat een teleurstelling was dat! Bert Ooms en zijn vrouw overwogen serieus om uit Purmerend te vertrekken. In het Overijsselse plaatsje Goor bekeek hij een verhuisbedrijf, waar een opvolger

ontbrak. Het echtpaar Ooms had best zin om er heen te gaan. Op het allerlaatste moment realiseerde Ooms zich echter dat een soortgelijk bedrijf in Purmerend, gezien de te verwachten uitbreiding, ook zou moeten kunnen voortbestaan. Op een zaterdagochtend wandelde een zekere mijnheer Bakker door de straat van de familie Ooms. De man liep om de vrachtwagen heen en vroeg aan Bert hem de volgende week naar het bejaardencentrum te verhuizen. Bert twijfelde geen moment en zijn eerste opdracht als verhuizer was binnen. Er zouden later nog vele volgen. Alleen al in 1963 zou Ooms nog 22 klanten verhuizen. Een nieuwe wereld ging voor hem open!

In 1964 gingen de groei en voorspoed door. Bert sleepte maar liefst 72 verhuizingen in de wacht, hetgeen nog maar een fractie is van de huidige acht- à negenhonderd verhuizingen per jaar. Dit alles ondanks tegenwerking van een plaatselijke 'collega' die het nodig vond om aspirant klanten af te raden met Ooms in zee te gaan: "Ooms die kan er niets van", meldde de onsportieve concurrent. Bert Ooms daarentegen toonde met verve het ongelijk van de man aan, want hij had al in zijn Amsterdamse periode bij het bekende familiebedrijf Paanen veel van het vak geleerd. Ooms zelf heeft altijd een hekel gehad aan dergelijke onsportieve praktijken ten opzichte van collega's: "Prijs je collega de hemel in, want anders breek je jezelf gelijktijdig af", luidt het parool. Ooms werkte met groot enthousiasme verder aan de nieuwe verhuismarkt, maar tegenslagen konden weer niet uitblijven....

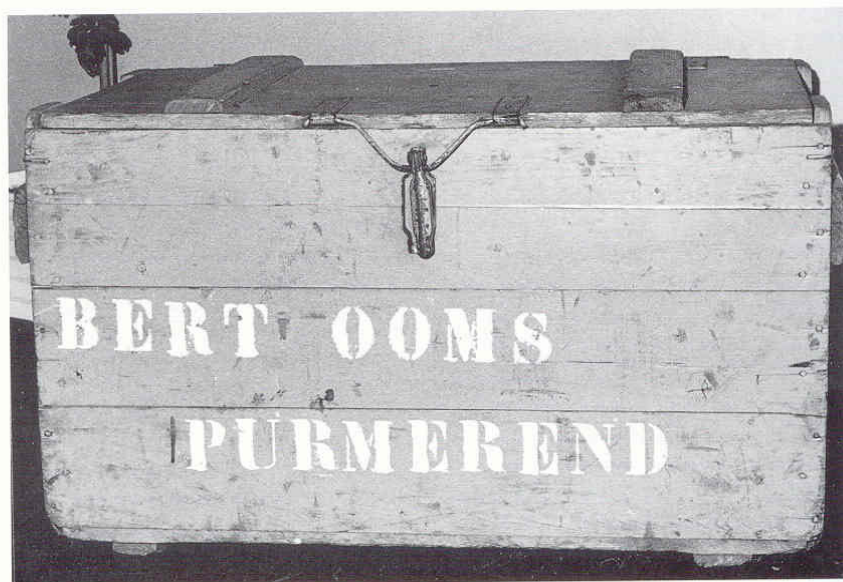
NARE TRADITIE

Op 12 september van datzelfde jaar, precies op de dag van de 5e verjaardag van Bert's oudste zoon

Wim, verspeelde de chauffeur tijdens een verhuizing naar Rozenburg (ten zuiden van Rotterdam) een motor van de Ford-verhuishwagen. Het zou, hoe ongeloofwaardig het ook klinkt, een nare traditie worden die zich in de jaren 1965 en 1966 zou herhalen. Altijd weer precies op die 12e september. Hoewel vrienden Bert toen in bedekte termen aanraadden om er maar mee te stoppen, weigerde de eigenwijze Purmerender om het hoofd in de schoot te leggen.

In het voorjaar van 1967 ruilde hij de Ford in bij 'Klein-Trucks' voor een heuse Dodge-verhuishwagen met benzinemotor. De nieuwe wagen zou alleen verhuizen als taak krijgen. Inmiddels was ook een Ford-Trader van vier ton laadvermogen aangeschaft om de dagelijkse dienst Purmerend-Alkmaar goed te blijven onderhouden. Zo werd de al eerder genoemde opening van het Alkmaars Vervoerscentrum in april 1967 opgeluisterd met de aanwezigheid van zowel de Ford-Trader als de Dodge.

Kartonnen dozen kwamen in de plaats van de oude verhuiskisten. Deze vervanging ging echter niet zonder slag of stoot.

NOOIT MET DOZEN!

Het was het startsein voor een steeds verdergaande groei van de gezonde Purmerendse onderneming. Toen de organisatie van beroeps-verhuizers medio 1968 hun erkenning gingen regelen, was het bedrijf van Ooms er nauw bij betrokken. Bert Ooms was een van de bedrijven met de eretitel, die kwaliteit waarborgt: 'Erkende Verhuizer'. In die tijd ging ook de ontwikkeling van de zogenoemde 'karton-emballage' hard vooruit. Verhuiskisten waren duur in aanschaf en bovendien kostten ze veel ruimte aan opslag. Ooms was enthousiast over de nieuwe ontwikkeling, maar een aantal klanten dacht er nog anders over.

In september 1968 kreeg Ooms de opdracht voor een verhuizing naar Slikkerveer. De klant wenste echter pertinent over kisten te beschikken. Bert moest al zijn overredingskracht gebruiken om de klant alsnog met kartonnen dozen te kunnen verhuizen. In de vele plakboeken van de familie Ooms is heden-ten-dage nog steeds een waarde-

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Op een zonnige ochtend moest in Amsterdam een verhuizing opgehaald worden met bestemming Purmerend. Op het laadadres vanaf 4 hoog moest er getakeld worden en zoals gebruikelijk werd de wagen er met de achterkant onder geplaatst, zodat de lader de spullen er meteen kon afpikken. De man staat voortdurend omhoog te kijken of er al een vrachttje naar beneden komt. Op een naastgelegen etage hing, zoals in het oude Amsterdam wel meer gebeurt, een dame uit het raam. En niet zo maar een dame, nee...een prachtig mooie blonde vrouw. De belader kon op gegeven moment zijn mond niet meer houden en hij zei: "Ze denken hier zeker dat verhuizers van beton zijn"! Gevolg: Raam dicht...mooie dame weg!

rende brief te vinden van de familie Bär uit Slikkerveer, die uiteindelijk toch heel tevreden was over de verhuizing met dozen! In de plakboeken vinden we ook de even nuchtere als eenvoudige briefkaarten van de heer W. Kluit, winkelier uit Noordbeemster, die op deze wijze aankondigde dat hij op 16 mei 1969 door de firma Ooms verhuisd wenste te worden naar Middenbeemster.

JALOEZIE

Op 23 juni 1969 deed de eerste werkelijk fraaie verhuishwagen zijn intrede in het Purmerendse bedrijf van Ooms. Het was een DAF-bus-chassis met verhuistappisière, voorzien van een 120 PK DAF-dieselmotor en met een 7-persoons cabine. Wat een aanwinst voor het bedrijf! Bert Ooms reed als een pauw zo trots door Purmerend en omgeving. Jaloezie was echter ook in Purmerend geen onbekende eigenschap en zo kwam het dat een bekende familie rondbazuinde dat een verhuizing bij Ooms door de nieuwe verhuishwagen voortaan wel duizend gulden zou gaan kosten. De werkelijke prijs voor een verhuizing van Purmerend naar Amsterdam lag in die tijd echter tussen fl 200,00 en fl 250,00. Bert kreeg er lucht van en hij kon zijn klanten overtuigen dat het "zo echt niet werkte". Enkele weken later verhuisde

hij de betrokken familie voor fl 175,00 van de Beemster naar Purmerend. Ooms beschouwt het binnenhalen van deze opdracht nog steeds als een van zijn grote successen. De betrokken familie was bovendien zeer tevreden en Ooms zou voor hen later nog twee keer de verhuizing tot volle tevredenheid verzorgen.

In 1969 volgde ook een uitbreiding van de dagelijkse bodediensten naar Alkmaar door de overname van de bodedienst van Jaap Molenaar, die reed van De Rijp naar Alkmaar. Vanaf dat moment werden de diensten twee keer per dag uitgevoerd: een keer via Middenbeemster, De Rijp, Groot-Schermer en Westgraftdijk en een keer via Middenbeemster, Schermerhorn en Stompvoren. Het ging voortreffelijk met de expeditie- en de bodediensten en niemand kon voorspellen dat de situatie later totaal zou veranderen...

Bert Ooms met zijn eerste helemaal nieuwe verhuishwagen. De Mercedes uit 1972 is helemaal opgeknapt en staat nog steeds als kostbaar antiek te pronken.

HOOFDSTUK 8 DE SEVENTIES

In het begin van 1970 verliep alles nog voorspoeding met de aanschaf van een nieuwe Hanomag F 75, die een flink aantal jaren op de diensten zou blijven rijden. Bert Ooms was inmiddels voorzitter geworden van de Noordhollandse Verhuizers en hij hielp mee het jaarlijkse landelijke verhuiscongres in Zandvoort te organiseren.

Ooms liet zich de kans op grotere bekendheid niet ontglippen en hij regelde op de tweede congresdag een bustocht via de Zaanse Schans naar Volendam. Bij de tussenstop in Purmerend had de familie Ooms een aardige verrassing in petto voor het gezelschap. De collega's konden op een van de Purmerender marktplaatsen het hele wagenpark van Ooms Verhuysbedrijf bewonderen. Een heus draaiorgel vrolijkte de boel nog meer op en ook de lekkernij van de opgetrommelde ijsman met zijn ventwagen viel goed in de smaak.

De boerderij aan de Purmerenderweg in Zuidoostbeemster (circa 1973). Achter de stolp bevond zich de loods van het bedrijf.

Op 6 maart 1972 werd de allereerste helemaal nieuwe verhuyswagen in gebruik genomen. De keuze was gevallen op een Mercedes-Benz van het type 1113 en de opbouw werd verzorgd door de firma Karhof te Purmerend. Van de aanschafkosten ad. fl 52.000,00 lag Bert wel enkele nachten wakker, maar de aankoop bleek 'een schot in de roos' te zijn. De wagen zou tot in 1985 dienstdoen, waarna Bert hem wegzette met de bedoeling het voertuig nog eens te restaureren. In datzelfde jaar besloot de inmiddels flink uit de kluiten gewassen zoon Bert junior echter de klus ter hand te nemen en met behulp van broer Willem en een vriend werd de wagen technisch volledig gerestaureerd. Jan Mobron schilderde de wagen in 1985 helemaal met hand en kwast, hetgeen zijn

signatuur op het pronkstuk helemaal rechtvaardigde. De wagen staat nog steeds in de opslaghal aan de Purmerenderweg en hij wordt daar bewaard als kostbaar antiek.

EEN NIEUWE STEK

Het jaar 1972 zou ook minder plezierige ervaringen met zich brengen. Op 8 oktober (Alkmaars ontzet), het was jarenlang zijn enige vrije dag per jaar, overleed de oprichter van het bedrijf Cornelis Rossenaar op 77-jarige leeftijd. Een belangrijke periode van het bedrijf werd met deze tragische gebeurtenis afgesloten, maar ook een plakboek van de familie, dat jaren later nog vaak tot nadenken zou stemmen.

Bert Ooms had voorheen een vijftal jaren gebruik gemaakt van een gehuurde loods in de binnenstad van Purmerend. Het beviel hem echter niet dat zijn huis en kantoor niet bij de werkplek in de de buurt lagen, dus Ooms ging op zoek naar een andere vestigingsplaats. Bij een beroepsmatig bezoek aan de familie Tromp in Zuidoostbeemster bleek dat de klant nog geen verhuisdatum kon afspreken omdat zijn boerderij met schuren en terrein nog niet waren verkocht. Het stemde Ooms tot nadenken en in gedachten zag hij al zijn gezin op de nieuwe stek wonen en zijn bedrijf verder op de zelfde plek tot grotere bloei komen. Echtgenote Henny was al even enthousiast. Makelaar Bertus Limburg had begin zestiger jaren al eens bemiddeld bij de aankoop van het huis van Ooms en omdat de zaken bij hem in goed handen bleken te zijn, werd hij opnieuw gevraagd te bemiddelen. Limburg kwam, zag en overwon in het belang van de familie Ooms, die hem hiervoor nog steeds dankbaar is. "Hier was niet alleen een makelaar aan het werk geweest, maar ook een groot mens", vindt Ooms nog steeds.

OP ÉÉN NA DE BESTE

Het woonhuis met bedrijfsruimte aan de Purmerenderweg 139 werd in het voorjaar van 1973 in gebruik genomen. Op 12 mei, toen de prachtige Beemsterpolder weer in bloei stond,

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Bert kreeg 's avonds na een verhuizing eens een huilende dame aan de lijn. De weduwe was de encyclopedie van wijlen haar man kwijtgeraakt bij de verhuizing. Bert stelde haar gerust, slokte zijn laatste hap eten naar binnen en ging naar de verontruste klant. De ervaren verhuizer had het euvel snel verholpen. Hij telde het aantal lege verhuisdozen en kwam snel tot de conclusie dat er zes ontbraken. Ze stonden in de benedenbox, omdat het opschrift van een vorige verhuizing nog op de dozen stond. Bert Ooms had er weer een dankbare plaatsgenote bij.

kwamen vele collega's, vrienden en bekenden de nieuwe werk- en woonplek bewonderen. In 1974 zorgde Firma Groot voor een betere erfverharding en asfaltering van het bedrijfsterrein. Het was een hele toestand met al die grote wegebouwmachines op de werf, maar het resultaat mocht er zijn. Vooral de afwatering was een stuk verbeterd.

In het najaar van 1974 schafte Ooms ter vervanging van enkele wagens twee Mercedes-trucks aan. Op een ervan liet hij met grote letters de tekst schilderen: 'Op één na de beste verhuizer!'. De slogan leverde uiteraard veel commentaar op, maar tegelijk sloeg de act in als een bom. Op de vraag wie dan de beste was, antwoordde Bert meestal: "Hopelijk mijn zoon" of "Dat mag U zelf bepalen".

In maart 1975 was er opnieuw een mijlpaal voor het bedrijf, met de opdracht voor het allereerste buitenlandtransport. Het jeugdkoor van de destijds in Purmerend zeer bekende en geliefde dirigent, journalistenreclamemaker Max M.P. Cornelissen reisde naar Frankrijk en Ooms zou voor het vervoer van de instrumenten zorgen. 'De Happy Generation' zou in het Franse Langres een aantal concerten verzorgen en enkele diensten opluisteren in de Bisschoppelijke Kathedraal. Een onvergetelijke ervaring rijker kwam de transportploeg van Ooms op Tweede Paasdag terug in Purmerend.

ANDERE MENTALITEIT

In juni 1977 meldde de bekende collega-verhuizer Jan Tros uit Hoorn ziek te zijn en hij verzocht Ooms eens langs te komen om over overname van het bedrijf te praten. De familie Tros had al sinds 1842 aan 'Het West' in Hoorn een verhuisbedrijf van uitstekende naam en faam onder de naam 'Gebr. Tros en Zoon'. Bert en zijn vrouw Henny gingen op het verzoek gaarne in. Het zou voor de toekomst van hun beide zonen wel eens een belangrijke stap kunnen betekenen. Binnen enkele uren kwamen beide partijen al tot overeenstemming en kon de overnamedatum al op 1 september 1977 worden gesteld. Zowel de naam, het bedrijfspand als het wagenpark maakten onderdeel uit van de transactie. De opvolging van een vakbekwaam verhuizer als Jan Tros was niet gemakkelijk. Tros stond bekend als de beste in Noord-Holland. Spoedig merkte Bert Ooms dat de mentaliteit van de bevolking uit de omgeving Hoorn en die uit Purmerend en omstreken behoorlijk verschilde. De naam Ooms was in West-Friesland nog niet zo bekend en de Westfriezen wilden eerst graag even de kat uit de boom kijken. Voorlopig bleef Ooms daarom de bekende naam van Tros op zijn wagens voeren. Toen men echter overtuigd was van de handhaving van kwaliteit en van de correcte naleving van afspraken, was het ijs gebroken. De overname bleek later een uitstekende investering te zijn geweest.

HARTELIJKE KONTAKTEN

De activiteiten van de bodedienst begonnen langzamerhand terug te lopen omdat steeds meer bedrijven met eigen wagens gingen rijden. Mede door de uitstekende mogelijkheden van het verhuisbedrijf besloot Ooms om de bodedienst Purmerend-Alkmaar v.v. na 55 jaar af te stoten en over te doen aan collega Beers uit Winkel, waarvoor Ooms nog vele jaren het agentschap zou waarnemen. Het jaar 1978 bracht weer nieuwe kansen: Via een bevriende collega-verhuizer legde Ooms met succes contact met de in Veghel gevestigde grootvervoerder van een niet geringe onderneming in wasautomaten en dergelijke. Bert zou het dagelijks vervoer van deze artikelen gaan

verzorgen. Zo ontstond eveneens contact met het bedrijf Intexo-Veghel B.V., waarvoor Ooms enkele malen per week een lading stukgoederen kon meenemen richting Noord-Holland. Later zou die relatie uitbreiden tot het dagelijks vervoer met meerdere vrachtwagens. Intexo zou in het leven en werken van de familie Ooms een grote plaats innemen, niet alleen als belangrijke zakenrelatie, maar ook vanwege de altijd hartelijke contacten die met de Brabanders tot stand waren gekomen.

TROUWEN MET DE VERHUISWAGEN

Het jaar 1978 was ook de tijd waarin dochter Hanny in het huwelijk zou treden met politiemann Kees Oudewortel. Ze gaf vader Ooms 'tot zijn schrik' te kennen in een verhuishwagen te willen trouwen. Een gloednieuwe en met veel bloemen versierde Mercedes, type 1013, zou die eervolle taak moeten verrichten en als chauffeur werd de trouwe Jan Stigter aangezocht, die zich voor deze speciale 'verhuisklus' graag in het zondagse pak wilde hijsen.

De twee zoons van Bert Ooms waren inmiddels op de leeftijd gekomen van studie- en beroepskeuze. Oudste zoon Wim zat als jonge jongen al vaak op de wagen. Aanvankelijk had hij andere toekomstplannen, maar hij koos uiteindelijk toch voor de zaak van vader.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Ooms heeft ook oog voor het welzijn van zijn werknemers. "Soms moet ik wel eens van steen zijn, maar ik ben het natuurlijk niet", zegt hij. Een van zijn trouwe chauffeurs maakte plotseling op onverklaarbare wijze veel schade met zijn wagen. Uiteindelijk ontdekte Ooms echter dat problemen met zijn zoonje de oorzaak waren dat zijn gedachten achter het stuur vaak afdwaalden. Hij haalde de man van de buitenlandendienst, zodat hij zijn zieke zoonje vaak kon zien en de situatie verbeterde zienderogen. "Hij is nu een van onze beste chauffeurs", zegt Ooms niet zonder trots.

Zoon Willem in actie bij een verhuizing, met gebruik van de lift. (foto: archief NNC Purmerend, eind 1980)

In 1979 deed Willem zijn intrede in het bedrijf. Hij begon, zoals iedereen, als chauffeur/verhuizer om het vak in de praktijk door en door te leren kennen. Beide zoons moesten van pa echter wel hun vakdiploma's halen. "Bert junior heeft waarschijnlijk altijd wel stille aspiraties gehad om in de zaak van vader te komen, maar hij twijfelde eerst aan zijn eigen mogelijkheden", vertelt Ooms sr. Vaders slogan: 'Als je wilt, dan kun je het', hielp hem echter over de streep en de jongste zoon heeft die stelling intussen meer dan bewezen. Dochter Hanny had duidelijk andere plannen. Ze haalde haar MAVO-diploma en alle kappersdiploma's die maar mogelijk waren.

Ooms: "Mijn kinderen mochten alles worden, tot putjesschepper toe. Als ze er dan maar voor zorgden **de beste** putjesschepper te worden". Inmiddels is Hanny echter helemaal vergroeid met het bedrijf van vader en ze verzorgt momenteel de administratie tot in de perfectie.

MET JANTJE PETERS NAAR ITALIË

Met de internationale verhuizingen ging het steeds beter en verhuizingen naar Duitsland, Oostenrijk en Denemarken kwamen geregeld voor. Met de bekende voetballer Jan Peters van AZ'67 ging Ooms BV voor het eerst naar Italië. De bekende

Een grote vleugel door een klein raam? De verhuizers van Bert Ooms vinden altijd een oplossing.

oud-oranje voetballer zocht zijn geluk in Genua. Hij voetbalde er verscheidene jaren bij de plaatselijke FC. De verhuizing verliep voorspoedig en tot volle tevredenheid.

**ERKENDE
VERHUIZERS**

HOOFDSTUK 9 DE TACHTIGER JAREN

Het einde van de zeventiger jaren kenmerkte zich door een grote economische crisis. Onroerend-goed prijzen kelderden schrikbarend en de verhuismarkt stortte als een kaartenhuis in elkaar. Het bedrijf van Bert Ooms liet zich hierdoor echter niet uit het veld slaan.

BEDRIJFSVERHUIZINGEN

In de loop van de jaren heeft Bert Ooms BV zich eveneens gespecialiseerd in het uitvoeren van bedrijfsverhuizingen. De ondernemingen moesten dikwijls met spoed overgaan, om te lange bedrijfsstilstand te voorkomen. Enkele belangrijke verhuissopdrachten waren:

- Koninklijke Van Metz BV met kantoren en magazijnen ter grootte van 600 m3 van Utrecht naar Vianen. Met 6 verhuisswagens en 14 man personeel.
- Drukkerij en Uitgeverij J. Muusses BV te Purmerend van de oude vestiging in de Kerk-

De familie Ooms aan de vergadertafel: "Met elkaar in gesprek blijven en niet bang zijn om 'sorry' te zeggen..." v.l.n.r. Bert Ooms senior, Wim, Hannie, Bert junior.

straat naar Industrierrein De Koog, Van IJsendijkstraat te Purmerend. Kantoren: 150 m³, magazijnen 800 pallets en alle drukpersen en machines.

- Nederlandse Middenstands Bank te Purmerend van de Waterlandlaan naar de Dubbele Buurt.
- Nederlandse Middenstands Bank te Hoorn van de oude- naar de nieuwe vestiging met twee wagens, 8 man en twee dagen werk.
- Handelsonderneming Jé-Gé te Purmerend van de Kanaalkade naar de Wherekant. Hoeveelheid circa 250 m³, met drie wagens, 8 man en binnen een tijdsbestek van 24 uur!
- Ouderencentrum Westerhaven te Hoorn (112 kamers voor ouderen met keukens, magazijn en kantoor. Vijf wagens, 28 mannen in een tijdsduur van vijf dagen. (gemiddelde werkdur per dag 10 uur) "Bij de verhuizing van een ouderencentrum is het duidelijk dat verhuizers ook de taak van sociaal werkers krijgen. Het is beslist geen ondankbare taak!", wil Bert Ooms graag kwijt.
- De Kamer van Koophandel te Hoorn: 3 wagens, 8 man, twee dagen.

Het is slechts een klein deel van de bedrijfsverhuizingen die Ooms in de loop der jaren heeft verricht.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

Een van de medewerkers, genaamd 'Ome Henk', was eens aan het pakken in een flat op de tiende etage. Op zeker moment vraagt mevrouw hem hoe de verhuizers toch de volgende dag dat grote bergmeubel beneden denken te krijgen. Henk reageert droog en laconiek: "Oh, we brengen morgen een zaag mee en zagen hem wel doormidden". Gevolg: Aanvankelijk grote paniek bij de vrouw des huizes, die het grapje niet had begrepen, maar ook veel plezier toen de klus later met vakkundig takelwerk weer goed was geklaard.

60-JARIG JUBILEUM

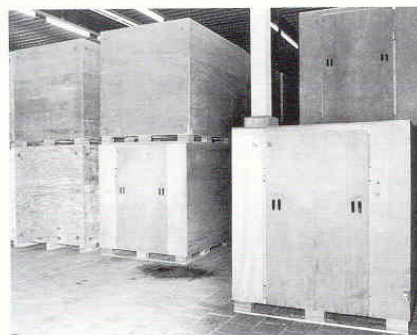
Het zestigjarige bestaan van het bedrijf werd in 1982 gevierd met een grootse receptie en een feest in Partycentrum De Doele te Purmerend. Een onafzienbare rij belangstellenden was naar De Doele gekomen om Bert Ooms en zijn gezin de hand te drukken. Na tien jaar is de familie Ooms Tom Groot en zijn medewerkers nog steeds dankbaar voor de geweldige verzorging van het feest: "Iets om nooit te vergeten!", zegt Bert Ooms nog steeds. Buiten op de Koemarkt stond de oudste verhuishwagen uit 1972 te pronken (die later gerestaureerd zou worden) samen met de nieuwste trekker met verhuishoplegger. Die trekker was een DAF, type 2300 met 230 pk onder de kap. De krachtpatser was in staat om ook meerassige opleggers te trekken, hetgeen later ook meerdere keren zou gebeuren.

EIGENWIJS

De DAF zou vele malen ingezet worden voor ritten naar Zwitserland en Zuid-Duitsland. De eerste chauffeur van de trekker was Bert's oudste zoon Willem, die daarmee waardevolle ervaring opdeed voor de toekomst. Ook de tweede zoon, Bert junior, meldde zich uiteindelijk om de commerciële kant van het bedrijf voor zijn rekening te nemen. Op 1 januari 1983 startte hij zijn loopbaan bij het bedrijf van vader Ooms. De invloed van de jeugd zou zich doen gelden in het bedrijf en mede door de ideeën en de invloed van de zoons begon Ooms BV aan een geweldige groeiperiode. Aan de andere kant werd ook duidelijk hoe moeilijk het is om vader en baas tegelijk te zijn en hoe lastig het kan zijn om zoon van de baas te zijn. "Want die ouwe is soms toch eigenwijs!", zegt Bert Ooms senior eerlijk over zichzelf. Het lukte echter om met elkaar in gesprek te blijven door niet bang te zijn om 'sorry' te zeggen en door respect te tonen voor elkaars mening.

PAND VAN SNIKKERS

Het bedrijf groeide uit de vestiging aan de Purmerenderweg 139 in Zuidoostbeemster. Ooms

Containeropslag is ook een belangrijk onderdeel van het bedrijf. De temperatuur wordt nauwlettend in de gaten gehouden.

huurde een loods bij Jan Smit aan de Zuiderweg in de Beemster. "Een onvergetelijke huisbaas. Zoals die man over onze spullen waakte", vertelt hij nog steeds vol waardering. Al spoedig bleek de noodzaak om weer te verkassen naar een vestiging met alles op één plek. Een moeilijke opgave, maar opnieuw bleek dat de aanhouder altijd wint. Bert Ooms senior vond uiteindelijk het pand van 'Snickers' aan de Purmerweg 13 te Purmerend. (Bij de oude Purmerenders beter bekend als de Stoomketelfabriek van S.K.S.) Het pand stond er verwaarloosd bij en vele vrienden verbaasden zich erover dat Ooms er wat in zag.

Na 9 maanden van onderhandelingen werd het pand op 30 december 1985 eindelijk overgedragen. Er was een tijd aangebroken van voorbereidingen, schilderen, schoonmaken, verbouwen, hekken om het terrein plaatsen e.d. Op 14 maart 1986 kon het bedrijf van Ooms eindelijk de oversteek maken en op 10 mei van dat jaar werd het pand met een 'Open Huis' feestelijk in gebruik genomen. De ruimte was een ongekende weelde: 1200 m² opslag, 200 m² kantoren voor eigen gebruik en nog eens 700 m² kantoorruimte om te verhuren. En dan ook nog een parkeerterrein van circa 3000 m³. Het leek niet op te kunnen!

Het bedrijf groeide gestaag door, een groei die nog steeds voortduurt, want ook de uitstraling van het bedrijf in het nieuwe pand miste zijn uitwerking naar de buitenwereld niet.

VERNIEUWING EN SUCCES

Het bedrijf ging mee met nieuwste ontwikkelingen en het moderniseerde de meubelopslag. Bovendien kwamen er z.g. opslagcontainers, die met een heftruck gestapeld konden worden. De opslag per vierkante meter steeg hierdoor aanzienlijk en ook de kwaliteit verbeterde nog meer. De vochtigheidsgraad en de temperatuur werden nauwlettend in de gaten gehouden, vooral bij sterke temperatuurswisselingen. Ooms schafte speciaal ingericht vervoermateriaal aan met zijanten van schuifzeilen. Hierdoor was het mogelijk om vanuit de opslagruimte rechtstreeks via de zijanten bij de klant aan huis af te leveren. Het systeem bleek een groot succes te zijn en de hoeveelheid opgeslagen goederen zou dusdanig toenemen dat reeds na vijf jaar opnieuw sprake was van enig ruimtegebrek.

Ook het aandeel in de markt van de afdeling Internationale Transporten groeide in niet geringe mate. Vanaf 1986 tot 1991 steeg het aantal combinaties dat voor het internationaal transport reed van 1 tot 10. De zoons van Ooms ontwierpen speciale opleggers, die ze vervolgens lieten bouwen voor machinetransporten. Ooms veroverde ook in deze sektor daardoor een niet gering marktaandeel.

STRIJD EN GESJOEMEL

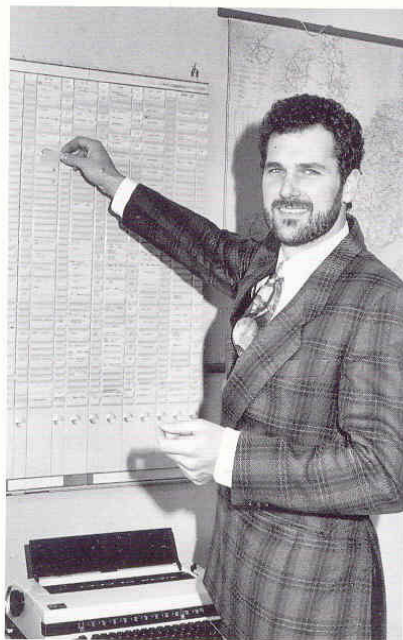
In 1988 ontbrandde een maandenlange felle strijd over de grootste order die ooit in Purmerend te vergeven zou zijn.

Ooms verloor uiteindelijk de slag om de order voor de verhuizing van de twee Purmerendse ziekenhuizen naar het nieuwe 'Streekziekenhuis Waterland', tegenwoordig 'Waterlandziekenhuis' geheten. Bert Ooms is nog altijd van mening dat een oneerlijke beoordeling hiervan de oorzaak was. Het verhuisbedrijf dat uiteindelijk de order binnensleepte wist collega Ooms echter wel goed in te schatten en hij benaderde Ooms om deel te nemen aan de verhuizing. Alsnog ging een grote wens in vervulling en Ooms BV verhuisde ziekenhuismeubilair tot en met de grote containers die achter het ziekenhuis in de Julianastraat

stonden. Een grote kraan verplaatste de containers over de schuurdaken van de omliggende panden, waarna deze op gereedstaande wagens op transport gingen naar de Waterlandlaan. Het huza-renstukje zou vier volle weken in beslag nemen, waarbij twee wagens met personeel waren betrokken.

De slag om de verhuizing van het Purmerendse politiebureau was weer een bewijs van wat Ooms niet anders kan betitelen dan als 'gesjoemel'. Het leek voor Bert senior opnieuw op een teleurstelling uit te draaien. Het eindbedrag van zijn offerte is volgens Bert Ooms door ambtelijke diensten doorgespeeld aan de concurrentie. Op de valreep sleepte Ooms' Verhuisbedrijf echter de order toch nog in de wacht, omdat de politiedeskundigen overtuigd waren geraakt dat Ooms zich het beste had voorbereid op het vervoer van eventuele munitie. De slogan 'eerlijk duurt het langst' blijft voor Ooms daarmee zijn waarde behouden! In de jaren 1986 tot 1992 is het bedrijf stormachtig doorgegroeid. Het aantal vrachtwagens liep op van 8 tot 25 en Ooms mag zich met recht een van de grootste verhuisbedrijven in Waterland noemen.

Het bedrijf is ook gespecialiseerd in het vervoer van machines en materieel.

Het internationale transport neemt een belangrijke plaats in. Willem Ooms zorgt voor een nauwgezette planning.

HOOFDSTUK 10 OOMS ALS BESTUURDER

Er is weinig waar Bert Ooms senior zo slecht tegen kan als bureaucratie: "Als ze me kwaad willen hebben...", klinkt het dreigend als het onderwerp ook maar wordt aangesneden. "Ik ga voor bureaukraten nooit aan de kant", bromt de Purmerendse 'vechtersbaas'.

Bert Ooms senior is enige jaren nauw betrokken geweest bij de totstandkoming in 1967 van het Alkmaarse Vervoercentrum. Bovendien is hij bestuurslid geweest van de 'Vereniging van Lijnen en Bodediensten' te Alkmaar.

De strijd met de Gemeente Purmerend om meer begrip en respect voor het plaatselijk bedrijfsleven nam echter de belangrijkste plaats in bij zijn bestuurlijke activiteiten in de loop der jaren. De in 1977 opgerichte Industrie- en Bedrijven Groep (IBG) deed als georganiseerde belangenbehartiger van de Purmerendse industrie en van de dienstverlenende bedrijven steeds meer van zich spreken. Bert Ooms werd bij de oprichting tot voorzitter gebombardeerd. Het IBG-werk slokte veel tijd op, maar Ooms zou voorzitter blijven tot 1989 om de ondernemersbelangen beter onder de aandacht van de plaatselijke overheid te brengen. Ooms is van mening dat er in die tijd behoorlijke resultaten zijn geboekt. "Ambtenaren en ondernemers staan niet meer zo wantrouwend tegenover elkaar als voorheen. Het heeft veel overredingskracht geleverd, maar het is voor een deel gelukt", aldus Ooms.

Nog niet lang geleden was hij actief in de Werkgroep Parkeren, die het parkeerbeleid in Purmerend beter vorm moest geven. Het duurt Ooms echter meestal veel te lang voor conclusies en besluiten door de ambtelijke instanties tot daden worden omgezet. Ooms is zelf als ondernemer gewend om slagvaardiger te handelen.

IBG-PRIJS

In 1989 legde Bert Ooms na 12 1/2 jaar de voorzittershamer van de IBG neer en hij sloot hiermee een succesvolle periode af. De vele spanningen hadden hun tol geëist en Bert wilde

het wat rustiger aan gaan doen. De feestelijkheden rond het afscheid als IBG-praeses waren een bewijs van dank en waardering voor alle inspanningen en voor zijn vele verdiensten voor het plaatselijke bedrijfsleven.

Bij wijze van kado hadden de bezoekers een bedrag van fl 2800,00 bijeen gebracht, een geweldige som geld die Bert wilde besteden aan een goed doel: de school voor moeilijk lerende jeugd in het voortgezet onderwijs 'De Schakel'. De school kon hiermee enkele belangrijke aanschaffingen doen op het gebied van gereedschappen en materialen.

Op de nieuwjaarsreceptie in januari 1990 mocht Ooms als 'klap op de vuurpijl' ook nog de IBG-prijs ontvangen voor de ondernemer van het jaar 1989. Dit als waardering voor zijn ondernemerschap, zijn inspanningen voor Purmerend als vestigingsplaats en voor zijn grote verdiensten voor het georganiseerde bedrijfsleven in de marktstad: "Ooms is een groot ambassadeur van de stad Purmerend", aldus Ton van Overbeek, de nieuwe voorzitter van de IBG, tijdens de uitreiking. Bert Ooms denkt met veel voldoening en genoegen aan deze periode terug.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER...

voorvallen met een lach en een traan

De speciale kleuren blauw en geel voor het Ooms-concern zijn inmiddels overal bekend. Verfhandel Jan de Wolf, leverancier van deze kleuren, doopte de pure Sikkens-produkten daarom maar om tot "Ooms-blauw en Ooms-geel". Zo stonden de blikken verf dan ook in de winkel van Jan de Wolf te pronken. Bert sr. voelde zich zeer vereerd.

HOOFDSTUK II BERT OOMS BV ANNO 1992

Service en menselijk contact staan hoog in het vaandel van het Purmerendse verhuis- en transportbedrijf: "We vragen altijd na afloop of de mensen tevreden zijn en of ze eventuele klachten en opmerkingen hebben", vertelt Ooms. De klant is koning en Ooms wil niets liever dan het zijn klanten naar de zin maken.

Een afspraak is bij Bert Ooms nog steeds heilig, zoals zijn stiefvader Cornelis Rossenaar pal stond voor zijn afspraken. "De grote kracht van ons huidige bedrijf is ook souplesse, kracht en alles kunnen doen met je gereedschap", vervolgt Bert senior. De 25 wagens van 'Bert Ooms Verhuis- en Expeditiebedrijf B.V.' rijden tegenwoordig in heel Europa voor verhuizingen, transporten of het vervoer van b.v. tentoonstellingen. De botenshow in Düsseldorf is voor Ooms' bedrijf een jaarlijkse klus om het tentoonstellingsmateriaal met drie vrachtwagencombinaties te vervoeren. Ook machine-vervoertot hoogwerkers toe zijn voor het bedrijf geen probleem. Zelfs schaarliften van een dergelijke grootte dat ze niet door het gat van de trailer pasten, kunnen door Ooms BV worden vervoerd. Het bedrijf liet een speciale trailer ervoor bouwen. Ze haalden met dit huzarenstukje zelfs de vakpers. De blokkades op de Franse wegen in de zomer van 1992 werden de wagens van Ooms niet noodlottig. "De klant had onze belofte om op tijd zijn spullen in Cannes te krijgen, dus we zijn heen en terug via Duitsland en Zwitserland gereden", vertelt Ooms. De extra kosten nam Ooms graag op de koop toe. Het is tekenend voor de filosofie van het bedrijf.

OOMS HAALT DE PERS

Met de aanschaf van weer een speciale-moderne-of extra zware wagen of oplegger heeft het bedrijf van Ooms dikwijls de regionale- en de vakpers gehaald. Bij de bedrijfsverplaatsing naar de Purmerweg 13 besteedde het vakblad De Verhuizer een mooi verhaal aan Ooms BV. Op dinsdag 23 april stond er een artikel in het Nieuwsblad Transport en op 3 mei 1991 was een groot artikel te lezen in het Vakblad van Wegvervoer (CVO) over de speciale nieuwe oplegger. De aanschaf van de bijzondere oplegger was het resultaat van

V.l.n.r. echtgenote Henny, dochter Hanny en Bert Ooms sr. samen aan de arbeid. Afstand nemen valt nog niet altijd mee...

lang nadenken en puzzelen door vooral de zoons van Ooms. Van de semi-oplegger kunnen de 'achterrongen' (de achtersporten/stangen) worden uitgeklaapt, de 'zijrongen' op een willekeurige plaats gezet en het dak is eenvoudig open te schuiven. Ook de achterste dwarsbalk is verwijderbaar. Bovendien is de oplegger uitgerust met een elektrische lier en demontabele oprijbanen. Het laadvermogen is 32 ton. De oplegger is vooral bestemd voor het vervoer van grote machines en andere apparatuur die gemakkelijk verrijdbaar zijn in de wagen.

Ook de regionale pers heeft in de afgelopen jaren Ooms zeker niet vergeten als de verhuizer weer een spraakmakende klus met verve wist te klaren.

BELEVENISSEN VAN EEN VERHUIZER... voorvallen met een lach en een traan

"Een verhuizer moet ook zijn mond kunnen houden", vertelt Ooms. "Wat we soms op slaapkamers aantreffen, durf ik niet in dit jubileumboek te vertellen. "Behalve de dokter en de verhuizer, zijn er weinig mensen die op andermans slaapkamer mogen komen", licht hij toe. Ooms blijft echter wat deze belevenissen betreft een gesloten jubileumboek.

TENSLOTTE...

Bert Ooms senior heeft op zijn 60e levensjaar de teugels wat laten vieren, hetzelfde als jaren eerder zijn stiefvader had gedaan.

Ooms is echter nog veel bij zijn bedrijf betrokken, hij geeft adviezen en goede raad, maar de beleidsbeslissingen laat hij over aan zijn drie kinderen. De overdracht van zijn bedrijf is niet gemakkelijk

geweest, maar het stelt hem gerust dat het bedrijf in zeer vertrouwde handen is.

Ooms beseft tevens dat een mooie periode wordt afgesloten. "De wetenschap dat mijn kinderen mijn werk voortzetten is een geruststellende gedachte en een grote rijkdom", besluit Bert Ooms senior.

Op 4 december 1992

is het 70 jaar geleden dat Cornelis Rossenaar met zijn bedrijf begon. Dit boekje is bedoeld om de geschiedenis van 70 bewogen jaren weer te geven en iedereen dank te zeggen die het bedrijf door dik en dun trouw is gebleven!

Een van de grote transportcombinaties, waarmee Ooms BV elke klus weet te klaren.

BERT OOMS VERHUIS- EN EXPEDITIEBEDRIJF BV

nadere gegevens:

*Bert Ooms BV beschikt over
een uitgebreid wagenpark*

Werkzaamheden:	Verhuizingen Transporten Opslag en distributie	zowel nationaal als internationaal. zowel nationaal als internationaal
Directie:	Willem Ooms Bert Ooms Hanny Ooms	technisch directeur commercieel directeur financieel/administratief directeur
Werknemers:	35	
Bedrijfspand:	Gelegen aan de Purmerweg 13 te Purmerend. Het pand heeft een oppervlakte van 2100 m ² , waarvan 1400 m ² voor eigen gebruik is bestemd en 700 m ² voor verhuur aan derden. Van het pand gebruikt Ooms BV 200 m ² als kantoorruimte en 1200 m ² voor opslag.	
Andere bedrijfsruimte:	700 m ² elders ingehuurd.	
Wagenpark:	25 vracht/bestelwagens en trekkers 17 opleggers en aanhangers 2 heftrucks	

KEIHARD WERKEN

Dit jubileumboekje beschrijft de periodes van voor- en tegenspoed van een bedrijf dat heden-ten-dage is uitgegroeid tot een modern verhuis- en transportbedrijf, van een omvang en een allure die er mogen zijn.

U neemt kennis van een boeiend stukje geschiedenis van Purmerend en de regio Waterland, verpakt met luchtige- of ontroerende anekdotes en grappige voorvallen. Grondlegger Cornelis Rossenaar heeft sinds 4 december 1922 de toon gezet voor de bedrijfsfilosofie en Bert Ooms senior heeft hem daarin trouw nagevolgd:

"Keihard werken, op een eerlijke manier en met respect voor de ander".

Ook de kinderen van Ooms, die de touwtjes sinds enkele jaren in handen kregen, hebben deze boodschap van hun vader goed begrepen!

In dit boekje leest u de boeiende belevenissen en gebeurtenissen van een familiebedrijf dat, met alle ups- en downs, toch uitgroeide van een bodedienst met paard- en wagen, handkar, bakfiets of transportfiets tot een modern verhuis- en transportbedrijf om trots op te zijn:

Met recht mag gezegd worden: 'Een bodedienst, die uitpakte'!

